
DOKTRIN *ULTRA VIRES* DAN SEKSYEN 20 AKTA SYARIKAT 1965

Perlembagaan sebuah syarikat moden didapati di dalam memorandum persatuan dan artikel persatuan syarikat itu. Sebagai punca perlembagaan memorandum persatuan menjadi dokumen yang lebih penting.¹ Seksyen 18(1) Akta Syarikat 1965 memerlukan tiap-tiap memorandum untuk mengandungi maklumat-maklumat seperti yang disenaraikan di dalam seksyen itu. Antaranya ialah nama dan objek syarikat, amaun modal syernya (jika ada) dan cara pembahagian modal itu kepada syer-syer, dan sama ada liabiliti ahli syarikat itu dihadkan oleh syer atau gerenti atau sama ada liabiliti tidak dihadkan. Di dalam hayat sebuah syarikat bahagian memorandum yang amat penting ialah fasalnya berkenaan objek-objek syarikat itu kerana fasal itu menunjukkan keupayaan dan kuasa syarikat itu. Walaupun sebuah syarikat diberi taraf sebagai 'orang' di segi undang-undang, namun ia bukan 'seorang benar' ('natural person')² dan oleh itu adalah perlu untuk dinyatakan keupayaan dan kuasa-kuasanya di dalam perlembagaannya.

(a) Fasal Objek dan Doktrin *Ultra Vires*

Di bawah Common Law jika sebuah syarikat mengambil suatu tindakan atau menjalankan suatu urusan (a) yang diluar fasal objek syarikat

¹Proses penubuhan sebuah syarikat melalui cara pendaftaran dengan menyerahkan beberapa dokumen, antaranya memorandum persatuan, diperkenalkan di England oleh Joint Stock Companies Act 1856.

²Lihat seksyen 161 Corporations Law di Australia yang memberi taraf "seorang benar" kepada sebuah syarikat. Perkara ini dibincang kemudian di bawah bahagian (d) makalah ini.

seperti yang dinyatakan di dalam memorandum persatuannya atau (b) yang tidak ada kaitan dengan objek-objek yang dinyatakan di dalam fasal objeknya, maka syarikat itu dikatakan telah bertindak secara *ultra vires*.³ Tindakan dan urusan sedemikian adalah, mengikut Common Law, melampaui kuasa syarikat dan akibatnya tindakan atau urusan tersebut adalah taksah. Kedua-dua pihak, iaitu syarikat dan orang luar,⁴ tidak boleh menguatkuasakannya. Seperti dinyatakan oleh Lord Cairns LC pada tahun 1875 di House of Lords dalam kes utama, *Ashbury Railway Carriage and Iron Co Ltd v Riche*,⁵ 'Persoalannya bukan terhadap kontrak itu; persoalannya adalah berkenaan kebolehan dan kuasa syarikat itu membuat kontrak tersebut.' Kes *Ashbury Railway* telah memutuskan dengan tegasnya bahawa di bawah Common Law sebuah syarikat tidaklah boleh didakwa berasaskan suatu urusan yang *ultra vires*. Kesan berat prinsip itu telah dilegakan sedikit oleh House of Lords di dalam kes *A-G v Great Eastern Railway Co*⁶ yang telah memutuskan bahawa sebuah syarikat tidak bertindak secara *ultra vires* jika tindakannya boleh dikatakan sebagai 'berkaitan secara munasabah' dengan objek-objek syarikat di dalam memorandum persatuannya.

Pada peringkat awal hakim-hakim telah menyokong doktrin itu dengan menerangkan tujuan-tujuannya. Sebagai contoh Lord Wrenbury dalam kes *Cotman v Brougham*⁷ telah menyatakan⁸

³"Ultra" bermaksud "melampaui" dan "vires" bermaksud "kuasa".

⁴Berkenaan sama ada orang luar boleh membangkitkan *ultra vires* sebagai satu pembelaan terhadap syarikat lihat ucapan Hakim Mocatta dalam *Bell Houses v City Wall Properties* [1966] 1 QB 207 dan suatu perbincangan yang menarik dalam *Gower's Principles of Modern Company Law* (Edisi ke 4) ms 171-172.

⁵(1875) LR 7 HL 653, di ms 672.

⁶(1880) 5 App Cas 473.

⁷[1918] AC 514.

⁸Di ms 522. Lihat juga ucapan Cairns L.C. dalam *Ashbury Railway Co v Riche* (1875) LR 7HL 653 di ms 667-668. Lihat juga keraguan Jawatankuasa Cohen mengenai perkara ini (Cmnd 6659 per 12).

Tujuannya, mengikut kefahaman saya adalah dua. Yang pertamanya ialah seorang pengkorporat yang bertujuan melabur wangnya mestilah mengetahui dalam bidang apakah wangnya dipertaruhkan. Yang kedua ialah sesiapa yang berurusan dengan sebuah syarikat mestilah mengetahui tanpa syak yang munasabah sama ada hubungan kontrak yang beliau cadangkan untuk masuki dengan syarikat itu adalah sesuatu yang berkaitan dengan suatu perkara di dalam objek-objek korporat syarikat tersebut.

Memorandum dan artikel-artikel persatuan adalah di antara dokumen-dokumen yang didaftarkan dengan Pendaftar Syarikat. Dokumen-dokumen itu adalah terbuka untuk pemeriksaan oleh orang-orang awam. Seorang yang berurusan dengan sebuah syarikat dianggap 'mempunyai notis mengenai semua kandungannya.'⁹ Oleh kerana seorang luar dianggap mempunyai *notis konstruktif* mengenai 'dokumen-dokumen awam' sebuah syarikat, beliau tidak boleh membangkitkan pembelaan bahawa beliau tidak mempunyai notis bahawa syarikat tidak mempunyai keupayaan atau kuasa di bawah fasal objeknya.

Juga, di peringkat awal sejarah doktrin itu House of Lords telah memutuskan dalam kes *Ashbury Railway Co v Riche*¹⁰ bahawa suatu tindakan *ultra vires* tidak boleh disahkan oleh ahli-ahli syarikat di dalam suatu mesyuarat umum, sama ada oleh suatu majoriti biasa atau dengan sebulat suara.

Orang luar yang mengalami kesan buruk perangkap *ultra vires* ini kadangkala boleh mencari remedi yang lain, tertakluk kepada keadaan tiap-tiap kes. Kadangkala dia boleh menggunakan remedi pengesanan ekuiti jika wang atau hartanya boleh dikenalpasti.¹¹ Ada kemungkinan juga dia boleh mendakwa pengarah-pengarah syarikat itu atas alasan mereka telah melakukan pemecahan waranti kuasa mereka.¹²

⁹Lord Hatherley dalam kes *Mahony v East Holyford Mining Co* (1875) LR 7HL 869 pada ms 893. Pemakaian kaedah notis konstruktif ini telah mengakibatkan kesusahan yang amat berat untuk pemiutang-pemiutang syarikat dalam *Re Jon Beauforte (London) Ltd* [1953] Ch 131.

¹⁰(1875) LR 7HL 653.

¹¹*Sinclair v Brougham* [1914] AC 398 (HL).

¹²Berkenaan pemecahan waranti kuasa lihat *Collen v Wright* (1857) 8 E & B 647.

Beberapa cara telah diwujudkan oleh penggubal yang bijak untuk mengatasi kesusahan yang timbul daripada doktrin *ultra vires*. Sejarah *ultra vires* sebenarnya memperlihatkan suatu pertarungan antara penggubal memorandum yang cuba mengelak kesannya dan mahkamah yang ingin menguatkuasakannya.¹³ Satu cara yang digunakan oleh penggubal memorandum ialah dengan memasukkan ke dalam fasal objek bukan sahaja jenis urusan yang sebenarnya dihajatkan oleh syarikat tetapi juga jenis-jenis urusan lain yang mungkin dijalankan pada masa depan. Malangnya mahkamah telah mewujudkan 'kaedah objek utama' untuk menghalang amalan ini. Di bawah kaedah ini satu daripada objek-objek atau tujuan-tujuan yang disenaraikan dalam fasal objek akan dianggap oleh mahkamah sebagai objek atau tujuan utama syarikat dan yang lainnya hanya sampingan kepada objek utama dan *dihadkan* oleh objek utama itu. Pendirian mahkamah mengenai fasal-fasal yang luas itu adalah jelas daripada kenyataan Hakim Swinfen Eady dalam kes *Stephens v Mysore Reefs (Kangundy) Mining Company Ltd*¹⁴ seperti berikut:

Adalah betul untuk memberikan tafsiran liberal kepada perenggan-perenggan subsidiari ini untuk membolehkan objek utama syarikat dijalankan. Tetapi adalah salah untuk menerima suatu tafsiran yang akan sebenarnya membolehkan syarikat itu untuk menjalankan semua jenis perniagaan atau akujanji.

Untuk mengelakkan halangan yang timbul daripada kaedah pembentukan kaedah objek utama itu klausa-klausa yang baru yang memperuntukkan bahawa tiap-tiap objek hendaklah dianggap sebagai suatu objek utama telah dimasukkan di dalam memorandum. Lord Parker dalam kes *Cotman v Brougham*¹⁵ telah menerangkan amalan baru itu seperti berikut:

¹³Lihat Farrar 8 NZLR 164.

¹⁴[1902] 1 Ch 745 di ms 749. Lihat juga *Re Haven Gold Mining Co* (1882) 20 ChD 151; *Re German Date Coffee Co* (1882) 20 ChD 169.

¹⁵[1918] AC 514 di ms 521. Lihat juga *Anglo-Overseas Agencies Ltd v Green* [1960] 3 All ER 244.

Fasal-fasal yang baru telah digubal untuk mengatasi masalah ini, dan akibatnya adalah kewujudan memorandum persatuan moden yang mempunyai berbagai jenis senarai objek dan kuasa-kuasa yang dinyatakan sebagai objek syarikat dan fasal-fasal direka untuk menghalang mana-mana objek yang dinyatakan dibaca sebagai sampingan kepada objek-objek lain.

Di dalam *Cotman v Brougham* sebuah syarikat mempunyai fasal objek yang panjang. Fasal itu telah menyenaraikan pelbagai perkara sebagai objek syarikat itu. Di antaranya terdapat satu fasal kecil yang menyatakan bahawa tiap-tiap fasal kecil itu hendaklah dianggap sebagai fasal utama dan tidak dihadkan oleh mana-mana fasal lain. Isu tentang kesahan fasal kecil itu telah timbul dihadapan mahkamah. Beberapa orang hakim di House of Lords telah menunjukkan perasaan tidak puas hati dengan pemakaian fasal kecil tersebut tetapi mereka tidak menolaknya sebagai suatu fasal yang taksah. Kesan *Cotman v Brougham* adalah untuk mengesahkan secara tersirat pemakaian fasal kecil seperti itu. Kes itu telah menggalakkan penggubalan fasal-fasal objek yang panjang yang terdiri daripada pelbagai perkara.¹⁶

Rujukan perlu dibuat kepada suatu lagi cara yang telah digunakan untuk mengelakkan doktrin *ultra vires*. Cara ini adalah untuk memasukkan fasal-fasal subjektif, iaitu peruntukan-peruntukan luas yang membenarkan pengarah-pengarah menjalankan mana-mana urusan tambahan yang mereka fikirkan bermanfaat untuk syarikat itu. Dua kes terkenal, iaitu *HA Stephenson & Son Ltd v Gillanders Arbuthnot & Co*¹⁷ di Australia dan *Bell Houses Ltd v City Wall Properties*¹⁸ di England, telah melibatkan fasal-fasal subjektif yang luas seperti di atas. Dalam kes *Bell Houses Ltd* fasal objek syarikat telah menyatakan perniagaan utamanya sebagai pemaju perumahan. Fasal itu juga telah

¹⁶Tetapi di Common Law fasal objek syarikat tidak boleh digubal untuk membolehkan sebuah syarikat melakukan apa-apa yang boleh dilakukan oleh seorang benar ("natural person") kerana fasal objek sedemikian akan melanggar peruntukan Akta Syarikat yang memerlukan objek-objek disenaraikan dalam memorandum. Lihat *Re Crown Bank* (1890) 44 Ch D 634, 644.

¹⁷(1931) 45 CLR 476.

¹⁸[1966] 2 All ER 674.

membenarkan syarikat menjalankan mana-mana perniagaan lain 'yang mengikut pendapat pengarah-pengarah, boleh memberi manfaat jika dijalankan oleh syarikat berkaitan dengan atau sebagai lanjutan kepada mana-mana perniagaan tersebut di atas atau perniagaan am syarikat'. Urusniaga syarikat yang dipertikaikan dihadapan mahkamah tidak melibatkan perniagaan pemaju perumahan. Syarikat itu telah memperkenalkan kepada D, di atas permintaan D, suatu sumber untuk D mendapat bantuan kewangan. D telah berjanji membayar £20,000 sebagai upah pemerolehan bagi urusan itu. Syarikat telah menuntut upah pemerolehan itu. Persoalan untuk mahkamah adalah sama ada urusan itu satu urusan *ultra vires*. Mahkamah Rayuan Inggeris telah memutuskan bahawa fasal itu memberi kuasa kepada syarikat untuk menjalankan mana-mana perniagaan yang pengarah-pengarah secara suci hati berpendapat boleh membawa manfaat jika dijalankan untuk meluaskan perniagaan lain syarikat itu. Salmon LJ telah menyatakan¹⁹

Mungkin para pengarah telah tersalah anggap dan sebenarnya urusan berkenaan tidak boleh dilakukan seperti yang dianggap oleh para pengarah; tetapi adalah tidak penting betapa silapnya para pengarah itu. Asalkan mereka membuat anggapan mereka itu dengan jujur, urusan itu adalah di dalam kuasa dan objek syarikat.

*Rolled Steel Products (Holdings) Ltd v British Steel Corpn*²⁰ merupakan keputusan penting dalam dekad lapan puluhan mengenai *ultra vires* di bawah Common Law sebelum pembaharuan statut yang bersejarah di England pada tahun 1989. Kes itu telah menegaskan bahawa suatu urusan yang melampaui keupayaan syarikat mestilah dibezakan daripada suatu urusan yang melampaui kuasa pengarahnya. Doktrin *ultra vires* hanya terpakai kepada urusan yang melampaui keupayaan syarikat. Kes-kes sebelum *Rolled Steel* telah mengambil suatu pendirian bahawa kuasa-kuasa am syarikat seperti meminjam atau memberi jaminan hanya boleh digunakan bagi objek-objek syarikat dalam memorandumnya.

¹⁹*Ibid* di ms 687.

²⁰[1984] BCLC 466.

Dalam *Rolled Steel* Mahkamah Rayuan Inggeris tidak bersetuju dengan pendirian itu dan telah memutuskan bahawa kuasa-kuasa am tersebut di atas boleh digunakan oleh pegawai syarikat bagi semua tujuan yang sah disisi undang-undang dan tidak semestinya bagi tujuan fasal objeknya sahaja. Pemakaian kuasa-kuasa ini tidak melibatkan keupayaan syarikat atau fasal objeknya. Ia melibatkan kuasa atau autoriti pegawai-pegawai syarikat sebagai organ-organnya atau ejen-ejennya. Undang-undang yang berkenaan dengan pemakaian kuasa-kuasa itu bukanlah undang-undang berkaitan dengan *ultra vires* tetapi yang berkaitan dengan ejensi dan sama ada organ-organ atau ejen-ejen syarikat telah menyalahgunakan kuasa atau autoriti mereka.²¹

(b) Perkembangan di England sejak tahun 1972

Akibat kebijaksanaan penggubal memorandum dan pendirian maju mahkamah dalam beberapa kes tertentu (seperti kes *Rolled Steel*) kesan berat doktrin *ultra vires* telah diringankan. Namun demikian, doktrin itu masih menjadi suatu perangkap bagi orang-orang yang berurusan dengan sebuah syarikat. Pemansuhan doktrin *ultra vires* telah menjadi suatu topik hangat di England untuk suatu tempoh yang panjang. Pada tahun 1948 Jawatankuasa Cohen telah mengesyorkan perubahan-perubahan kepada doktrin itu untuk melindungi pihak luar yang berurusan dengan sebuah syarikat.²² Jawatankuasa itu merasa ragu sama ada doktrin itu sebenarnya melindungi ahli-ahli sebuah syarikat. Ia berpendapat bahawa sebuah syarikat harus diberi kuasa-kuasa seorang benar. Pada tahun 1962 Jawatankuasa Jenkins telah mengesyorkan penghapusan doktrin notis konstruktif.²³ Kedua-dua laporan itu tidak dikuatkuasakan. Pada tahun 1972 England terpaksa mengubah undang-

²¹Dalam konteks ini lihat *Re David Payne & Co Ltd* [1904] 2 Ch 608 dan *Re Introductions Ltd* [1969] 1 All ER 887 (CA) dan ulasan-ulasan mengenainya dalam kes *Rolled Steel*. Lihat juga pandangan Sealy dalam Sealy, *Cases & Materials In Company Law* (Edisi Ke 6) ms 171-172.

²²Cmnd 6659 per 12.

²³Cmnd 1749 per 35-43.

undang yang berkaitan kerana kemasukannya ke dalam European Economic Communities. Perubahan kepada doktrin *ultra vires* ini dilakukan melalui seksyen 9(1) European Communities Act 1972. Seksyen itu telah melindungi suatu pihak yang berurusan secara 'suci hati' dengan sebuah syarikat dalam 'urusan yang diputuskan oleh pengarah'. Elemen suci hati dianggap wujud melainkan ada bukti yang bertentangan. Pihak itu juga tidak dikehendaki menyiasat sama ada syarikat itu mempunyai kuasa untuk memasuki urusan yang berkenaan. Seksyen itu telah mewujudkan pembaharuan yang penting dalam Undang-Undang Syarikat di England²⁴ tetapi ia mempunyai beberapa kecacatan. Antara kecacatan-kecacatan seksyen itu adalah ia tidak melindungi syarikat itu sendiri daripada doktrin tersebut. Ia juga hanya melindungi seorang luar jika urusan yang berkenaan diputuskan oleh pengarah-pengarah syarikat yang berkenaan.

Pada tahun 1985 Dr. Prentice daripada Universiti Oxford telah dilantik oleh Jabatan Tred dan Industri di England untuk menyediakan suatu laporan berkenaan *ultra vires*. Laporan Dr. Prentice pada tahun 1986 telah menghasilkan pembaharuan yang luas dan berkesan di England melalui Companies Act 1989.²⁵ Akta itu telah memasukkan beberapa seksyen baru ke dalam Akta utama, Companies Act 1985 dan yang penting sekali ialah seksyen 35(1) yang baru. Ia memperuntukkan seperti berikut:

- Kesahan suatu perbuatan oleh sebuah syarikat tidak boleh dipertikaikan atas alasan syarikat itu tidak mempunyai kuasa berdasarkan apa-apa yang dinyatakan di dalam memorandum syarikat.

Peruntukan ini menghapuskan pemakaian doktrin *ultra vires* tetapi ia tidak memberi taraf seorang benar ('natural person') kepada sebuah syarikat. Sebuah syarikat masih dikehendaki menyatakan objek-

²⁴Kes-kes utama yang melibatkan seksyen itu ialah *International Sales & Agencies Ltd v Marcus* [1982] 3 All ER 551; *Barclay's Bank v TOSG Trust Fund* [1984] AC 626. dan *TCB v Gray* [1987] Ch 458.

²⁵Lihat Poole, "Abolition of the *Ultra Vires* Doctrine And Agency Problems" (1991) 12 Co Law 43.

objeknya di dalam memorandunya. Tetapi melalui suatu seksyen baru (seksyen 3A) jika memorandum mengatakan bahawa tujuan syarikat adalah untuk menjalankan perniagaan sebagai 'syarikat komersil am' maka objeknya adalah untuk menjalankan mana-mana tred atau perniagaan. Syarikat juga mempunyai kuasa untuk 'melakukan semua perkara yang berkaitan atau sesuai untuk perjalanan mana-mana tred atau perniagaan.' Rujukan perlu dibuat juga kepada seksyen 35B yang menyatakan,

Suatu pihak kepada suatu transaksi dengan sebuah syarikat adalah tidak terikat untuk menyiasat sama ada transaksi itu dibenarkan oleh memorandum syarikat itu atau terdapat apa-apa had ke atas kuasa lembaga pengarah untuk mengikat syarikat atau memberi kuasa kepada orang lain untuk berbuat demikian.

Sungguhpun doktrin *ultra vires* dihapuskan oleh seksyen 35(1), namun seksyen 35(2) membolehkan seorang ahli syarikat memulakan tindakan untuk menghalang suatu perbuatan di luar fasal objek syarikat. Walau bagaimanapun hak ahli ini tidak boleh digunakan untuk menghalang suatu obligasi undang-undang yang sudahpun timbul untuk mengikat syarikat. Sungguhpun *ultra vires* telah dimansuhkan ia masih penting untuk hubungan antara pengarah dan syarikat. Di bawah seksyen 35(3) yang baru, pengarah diwajibkan menghormati had-had di atas kuasa mereka yang timbul daripada memorandum persatuan tetapi keingkaran mereka boleh disahkan oleh resolusi khas syarikat itu. Namun demikian seksyen 35(3) menerangkan bahawa resolusi itu tidak melepaskan pengarah-pengarah daripada liabiliti mereka akibat keingkaran itu. Pelepasan daripada liabiliti memerlukan suatu resolusi khas yang berasingan. Satu lagi peruntukan baru yang amat penting ialah seksyen 711A(1). Seksyen ini memansuhkan notis konstruktif yang pada suatu masa telah menimbulkan kesusahan yang berat kepada orang luar yang berurusan dengan sebuah syarikat.²⁶

²⁶Rujukan perlu dibuat kepada seksyen 711A(2). Kesan seksyen ini adalah bahawa dalam keadaan luarbiasa seseorang tidak boleh menggunakan kegagalannya untuk membuat penyiasatan-penyiasatan yang munasabah bagi melepaskan diri daripada doktrin notis konstruktif. Untuk suatu perbincangan mengenai seksyen ini rujuk kepada Gower's *Principles of Modern Company Law* Edisi ke-5, ms 181.

(c) Doktrin *ultra vires* di Malaysia

Sebelum Akta Syarikat 1965 dikuatkuasakan di Malaysia tiap-tiap negeri telah mempunyai Ordinannya yang berasingan. Ordinan-Ordinan tersebut telah menggunakan statut Inggeris, iaitu Companies Act 1862 sebagai asasnya. Ordinan-Ordinan tersebut telah menjadi usang dan tidak sesuai untuk ekonomi Malaysia yang sedang berkembang dengan pesat. Pada tahun 1963 Kerajaan Malaysia telah melantik sebuah Jawatankuasa yang terdiri daripada beberapa orang terkenal untuk mengkaji dan mencadangkan perundangan baru bagi keseluruhan Malaysia.²⁷ Jawatankuasa itu telah mengkaji Akta-Akta yang berkuatkuasa pada masa itu di England (Companies Act 1948) dan Australia (Uniform Companies Act 1961), laporan-laporan Cohen dan Jenkins mengenai pembaharuan undang-undang Inggeris, dan Rang Kanun ('Draft Code') yang telah disediakan oleh Profesor Gower untuk Ghana. Jawatankuasa itu telah memutuskan supaya Akta baru untuk Malaysia digubalkan dengan menggunakan Akta Australia pada masa itu, iaitu Uniform Companies Act 1961, sebagai modelnya. Deraf pertama bil yang berkenaan disediakan dengan bantuan J.C. Finemore, penggubal Uniform Companies Act 1961 itu.²⁸ Akta baru itu, Akta Syarikat 1965, yang berkuatkuasa mulai 15hb April 1966, telah membuat beberapa perubahan kepada undang-undang syarikat di Malaysia. Seksyen 20 Akta Syarikat 1965 (yang berdasarkan kepada seksyen 20 Uniform Companies Act 1961) telah membuat perubahan yang sangat penting kepada pemakaian doktrin *ultra vires* di Malaysia. Ia telah membebaskan orang luar yang berurusan dengan sebuah syarikat daripada kesan-kesan buruk doktrin itu.

Sebelum seksyen 20 Akta Syarikat 1965 yang tersebut di atas dikaji dengan teliti adalah wajar jika rujukan dibuat terlebih dahulu kepada seksyen-seksyen 18 dan 19 Akta itu. Seksyen 18(1) Akta Syarikat 1965 memerlukan tiap-tiap syarikat menyatakan objek-

²⁷Prosiding Dewan Negara, Parliamentary Debates, Official Report Vol 2 No 1, 1965-1966, Col 768.

²⁸Rang Undang-Undang Syarikat Malaysia 1965, Pernyataan Penerangan.

objeknya dalam memorandum persatuannya. Tambahan kepada objek-objek yang dinyatakan di dalam fasal objeknya sebuah syarikat mempunyai kuasa-kuasa lain seperti dinyatakan di dalam seksyen 19(1), iaitu

- (a) kuasa untuk memberi derma bagi tujuan-tujuan patriotik atau khairat (seksyen 19(1)(a)).
- (b) kuasa untuk menjalankan apa-apa urusan yang sah untuk membantu Malaysia dalam mana-mana peperangan atau permusuhan yang melibatkan Malaysia terlibat (seksyen 19(1)(b)).
- (c) Kuasa yang dinyatakan di dalam Jadual Ketiga Akta melainkan diketepikan atau dipinda dengan nyata oleh memorandum atau artikel (seksyen 19(1)(c)).

Kuasa Jadual Ketiga yang disebutkan di dalam (c) itu meliputi bidang-bidang yang luas. Antaranya ialah kuasa untuk meminjam dan menggadaikan hartanya. Kuasa-kuasa di dalam Jadual Ketiga tidak terpakai kepada sebuah syarikat yang didaftarkan tanpa perkataan 'Berhad' melainkan dimasukkan dengan nyata oleh memorandum atau artikel dengan kebenaran bertulis oleh Menteri. Tujuan Akta mewujudkan Jadual Ketiga adalah untuk menggalakkan fasal objek yang pendek. Namun demikian tujuan ini tidak dicapai dengan sepenuhnya kerana beberapa syarikat masih memilih untuk memasukkan senarai kuasa yang tersendiri, sungguhpun kebanyakan kuasa-kuasa itu sudahpun diberikan oleh Jadual Ketiga.²⁹

Sungguhpun seksyen 19(1)(a) dengan nyata memberikan suatu kuasa kepada syarikat untuk memberi sumbangan bagi tujuan-tujuan 'patriotik' atau 'khairat' namun kedua-dua perkataan tersebut tidak ditakrifkan oleh Akta. Rujukan perlu dibuat juga kepada fasal 7 dalam Jadual Ketiga. Fasal luas ini, dimana ia terpakai, memberi kuasa

²⁹Contohnya lihat fasal objek syarikat yang berkenaan di dalam kes *Public Bank Bhd v Metro Construction Sdn Bhd* [1991] 3 MLJ 56 di ms 60.

untuk memberi atau menjamin wang bagi objek-objek khairat dan kebajikan, atau untuk apa-apa pertunjukan, atau untuk apa-apa tujuan awam, am atau berguna.³⁰

Seksyen 20 yang menjadi bahagian utama makalah ini memperuntukkan seperti berikut:

S 20 (1): Tiada tindakan atau yang didakwakan sebagai tindakan syarikat (termasuk membuat suatu perjanjian oleh syarikat dan termasuk mana-mana tindakan yang dibuat bagi pihak syarikat oleh seorang pegawai atau ejen syarikat itu di bawah mana-mana kuasa yang didakwakan ada pada syarikat, sama ada yang nyata atau tersirat) dan tiada pemindahhakan atau pemindahan harta, sama ada harta tanah atau harta bukan tanah, kepada atau oleh sebuah syarikat boleh menjadi taksah hanya dengan sebab fakta yang syarikat itu tidak mempunyai keupayaan atau kuasa membuat tindakan itu atau melaksanakan atau mengambil pemindahhakan atau pemindahan itu.³¹

(2) Mana-mana ketiadaan keupayaan atau kuasa itu bolehlah ditegaskan atau digunakan hanya di dalam -

- (a) tindakan terhadap syarikat oleh mana-mana ahli syarikat itu atau, di mana syarikat telah mengeluarkan debentur dengan cara caj terapong ke atas kesemua atau mana-mana harta syarikat itu, oleh pemegang mana-mana debentur tersebut atau pemegang amanah kepada pemegang-pemegang debentur itu untuk menahan syarikat itu daripada membuat mana-mana tindakan atau tindakan-tindakan atau pemindahhakan atau pemindahan mana-mana harta kepada atau oleh syarikat itu;
- (b) mana-mana tindakan oleh syarikat atau mana-mana ahli syarikat itu terhadap pegawai-pegawai syarikat masa kini atau yang terdahulu; atau

³⁰Tekanan kami.

³¹Tekanan kami.

(c) mana-mana petisyen oleh Menteri untuk menggugung syarikat.

(3) Jika tindakan, pemindahhakan atau pemindahan tanpa kuasa yang dituntut supaya ditahan di dalam mana-mana tindakan di bawah seksyen kecil (2)(a) adalah sedang atau akan disempurnakan atau dibuat berdasarkan mana-mana kontrak dengan mana syarikat telah menjadi suatu pihak, maka Mahkamah boleh, jika kesemua pihak-pihak kepada kontrak adalah juga pihak-pihak kepada tindakan itu dan jika Mahkamah menganggapnya adil dan berekuiti, mengeneipkan dan menahan pelaksanaan kontrak itu dan boleh memberi kepada syarikat atau kepada pihak-pihak lain kepada kontrak itu pampasan (sebagaimana yang diperlukan oleh kes) untuk kerugian atau kerosakan yang ditanggung oleh mana-mana pihak tersebut akibat daripada tindakan Mahkamah dalam mengeneipkan dan menahan pelaksanaan kontrak itu tetapi keuntungan yang dijangkakan daripada pelaksanaan kontrak itu hendaklah tidak diberi oleh Mahkamah sebagai kerugian atau kerosakan yang telah ditanggung.

Suatu perkara penting yang harus diperhatikan ialah seksyen 20 hanya terpakai terhadap sebuah 'syarikat'. 'Syarikat' ditakrifkan oleh seksyen 2 sebagai 'syarikat yang diperbadankan di bawah Akta ini atau di bawah mana-mana enakmen terdahulu yang bersamaan'. Oleh yang demikian seksyen 20 tidak terpakai terhadap sebuah syarikat yang diperbadankan di luar Malaysia tetapi menjalankan urusan di Malaysia.

Berikut adalah satu kajian terperinci bahagian-bahagian seksyen 20.

(i) Seksyen 20(1)

Kaedah Common Law bahawa suatu tindakan atau urusan syarikat yang *ultra vires* tidak mengikat sesebuah syarikat itu dengan orang luar atau mengikat orang luar kepada syarikat itu telah diketepikan oleh seksyen 20(1). Oleh itu seorang orang luar boleh mendakwa dan didakwa di atas suatu tindakan atau urusan sebuah syarikat yang

melampaui keupayaannya seperti dinyatakan di dalam fasal objek. Kes *Pamaron Holdings Sdn Bhd v Ganda Holdings Bhd*³² boleh digunakan sebagai suatu contoh. Dalam kes ini percubaan seorang luar untuk melepaskan diri daripada kontraknya dengan sebuah syarikat dengan membangkitkan alasan *ultra vires* telah gagal. Walau bagaimanapun adalah tersirat bahawa tindakan atau urusan yang berkenaan mestilah sesuatu yang tidak diharamkan oleh undang-undang secara am atau oleh Akta Syarikat 1965.

Akta Syarikat 1965 tidak mengandungi apa-apa peruntukan yang menyatakan bahawa orang luar tidak dianggap mempunyai notis konstruktif mengenai kandungan dokumen-dokumen awam sebuah syarikat. Namun begitu adalah dianggap bahawa doktrin notis konstruktif tidak terpakai bagi tujuan seksyen 20(1). Jika doktrin itu dipakai seksyen itu akan menjadi tidak berfungsi. Telahpun diperhatikan bahawa Akta Syarikat Inggeris telah mewujudkan suatu peruntukan yang jelas (seksyen 711A) yang menghapuskan doktrin notis konstruktif itu. Rujukan sudah pun dibuat kepada seksyen 35B yang menyatakan bahawa seorang yang berurusan dengan sebuah syarikat tidak terikat untuk menyiasat sama ada urusan itu dibenarkan oleh memorandum. Adalah disarankan bahawa kemasukan peruntukan-peruntukan seperti seksyen 711A dan 35B Akta Inggeris itu ke dalam Akta Malaysia akan mengukuhkan kedudukan orang luar berkenaan perkara ini. Apakah kedudukan undang-undang di Malaysia jika orang luar yang berurusan dengan sebuah syarikat sebenarnya mengetahui tentang ketiadaan keupayaan syarikat itu? Tidak terdapat apa-apa kes berkenaan perkara ini. Dalam keadaan begitu walaupun orang luar yang mempunyai pengetahuan sebenar itu dilindungi daripada sebarang dakwaan yang syarikat tidak mempunyai keupayaan, akan tetapi urusan beliau dengan syarikat itu adalah boleh batal ('voidable') di atas pilihan syarikat.³³ Yang menjadi persoalan di sini bukanlah keupayaan syarikat tetapi sama ada sebuah syarikat terikat jika organ-organ atau ejen-ejennya melampaui atau menyalahgunakan kuasa mereka dan ini diketahui oleh orang luar yang berurusan dengan syarikat itu. Seksyen 20(1) tidak ada

³²(1988) 1 MSCLC 90, 165.

³³Dalam konteks ini lihat Ford, *Company Law*, Edisi Ke-2, ms 99 dan *Rolled Steel Products (Holdings) Ltd v British Steel Corpn* [1984] BCLC 466.

kesan di atas pemakaian prinsip-prinsip undang-undang ejensi kepada tindakan-tindakan organ-organ dan ejen-ejen syarikat.

Di dalam kes Australia iaitu *Hawkesbury Development Corporation Ltd v Landmark Finance Pty Ltd*,³⁴ penguatkuasaan seksyen 20(1) telah disentuh oleh Hakim Street. Di dalam kes ini Hawkesbury (pihak menuntut) memegang kesemua syer di dalam Landmark Finance. Landmark Finance telah memberi dua debentur kepada U Ltd. Pihak menuntut mendakwa Landmark Finance dan U Ltd dan *inter alia* memohon satu pengisytiharan bahawa kedua-dua debentur itu adalah batal. Pihak menuntut berhujah, *inter alia*, bahawa salah satu daripada debentur-debentur itu adalah *ultra vires* kerana ianya telah diberi oleh Landmark Finance bersama-sama dengan dua buah syarikat lain. Pihak menuntut mengemukakan hujah bahawa urusan tersebut adalah *ultra vires* kerana 'memorandumnya tidak membenarkan pinjaman-pinjaman bersama dan masing-masing'. Plaintiff telah gagal dalam tindakannya kerana beberapa sebab. Berkenaan dakwaan *ultra vires* Hakim itu telah berkata,

Seksyen 20(1) adalah pada pendapat saya terpakai secara langsung kepada dakwaan pihak menuntut yang sesuatu pinjaman bersama itu adalah di luar kuasa Landmark Finance. Hujah pihak menuntut ialah bahawa Landmark Finance tidak mempunyai kuasa untuk memberi debentur bersama ini untuk mencagarkan pinjaman bersama itu. Tetapi walaupun ia tidak berkuasa bertindak sedemikian, seksyen 20(1) memperuntukkan bahawa tindakan Landmark Finance dalam hal tersebut tidaklah menjadi taksah semata-mata kerana fakta bahawa Landmark Finance tidak mempunyai kuasa tersebut. Secara am, seksyen kecil (1) bertindak mengeneipikan kesan muktamad doktrin *ultra vires*. Suatu urusan *ultra vires* tidak lagi merupakan sesuatu yang taksah secara keseluruhannya, yang tidak boleh diiktirafkan langsung sebagai suatu urusan. Sebaliknya, ianya adalah suatu urusan yang, dengan makna biasa, tak batal oleh sebab hanya fakta bahawa

³⁴[1969] 2 NSW 782.

syarikat itu tidak mempunyai keupayaan atau kuasa membuat urusan tersebut.

Pemakaian seksyen 20(1) juga timbul dalam *Public Bank Bhd v Metro Construction Sdn Bhd*³⁵ Dalam kes ini M Bhd telah mewujudkan dua caj berdaftar ke atas tanahnya sebagai sekuriti untuk pinjaman-pinjaman yang telah diberikan oleh Bank P kepada sebuah syarikat lain, iaitu T Bhd. T Bhd bukan syarikat induk M Bhd atau anak syarikat M Bhd dan tidak wujud pertalian di antara mereka. Di dalam tindakan yang berikutan, kesahan caj-caj tersebut telah dipertikaikan. Dakwaan dibuat bahawa caj-caj itu diwujudkan bukan untuk faedah M Bhd tetapi untuk faedah T Bhd. Dakwaan juga dibuat bahawa pengarah-pengarah M Bhd telah bertindak diluar dan melampaui kuasa mereka yang dimuatkan di dalam artikel. Sebagai tambahan, dakwaan juga dibuat bahawa terdapat frod dipihak dua orang pengarah M Bhd. Namun demikian tiada sebarang dakwaan dibuat bahawa Bank P mempunyai pengetahuan tentang frod yang didakwa itu. Memorandum syarikat itu membenarkannya meminjam wang dan menggadaikan hartanya bagi suatu tujuan yang sah disisi undang-undang. Artikel syarikat memberikan kuasa kepada pengarahnya untuk membuat pinjaman wang bagi tujuan syarikat itu. Hakim Lim Beng Choon telah memutuskan bahawa pengwujudkan kedua-dua caj tersebut adalah di dalam lingkungan fasal objek syarikat itu.³⁶ Setelah merujuk kepada *In re David Payne & Co*³⁷ dan *Rolled Steel Products (Holdings) Ltd v British Steel Corporation & Ors*³⁸ Hakim itu memutuskan bahawa kedua-dua pinjaman dan caj itu boleh dibenarkan atas prinsip bahawa³⁹ 'Dimana sebuah syarikat mempunyai kuasa umum untuk meminjam wang untuk

³⁵[1991] 3 MLJ 56.

³⁶Untuk satu kritikan keputusan ini, lihat Patricia Ong-Wee GS, "Ultra Vires And Agency-Untwined or Entwined? *Public Bank v Metro Construction Sdn Bhd*" [1992] 2 MLJ cv.

³⁷[1904] 2 Ch 608.

³⁸[1986] 1 Ch 246.

³⁹[1991] 3 MLJ 56 di ms 61.

tujuan perniagaannya, seseorang pemberi pinjaman tidak terikat untuk menyasat akan tujuan pinjaman itu diniat untuk digunakan.' Hakim Lim Beng Choon juga merujuk kepada seksyen 20(1) dan berkata⁴⁰

(W)alaupun diandaikan yang caj pihak ketiga itu adalah *ultra vires* memorandum dan artikel persatuan syarikat itu, ia boleh diselamatkan oleh seksyen 20(1) Akta Syarikat . . . Saya tidak dapat melihat bagaimana seseorang boleh berhujah bahawa seksyen 20(1) tersebut tidak boleh terpakai.

Kenyataan Hakim Lim Beng Choon yang tersebut di atas perlu diberi ulasan. Kenyataan Hakim itu memang tepat berdasarkan fakta-fakta kes ini. Tetapi adalah disarankan disini bahawa kenyataan itu tidaklah boleh disalahanggap sebagai menyatakan yang seksyen 20 melindungi orang luar di dalam setiap keadaan. Bolehkah sesuatu perbuatan yang *ultra vires* artikel diselamatkan oleh seksyen 20? Seksyen 20 adalah mengenai sesuatu perbuatan, pemberian atau pemindahan harta oleh syarikat tanpa syarikat mempunyai keupayaan untuk berbuat demikian. Ia adalah berkenaan keupayaan syarikat seperti dinyatakan dalam memorandum. Ia bukan berkenaan kuasa pengarah-pengarah atau pegawai-pegawainya seperti dinyatakan dalam artikel syarikat. Kuasa pengarah-pengarah atau pegawai-pegawainya dan sejauh mana mereka boleh mengikat syarikat biasanya dinyatakan di dalam artikel. Mengikut Common Law seseorang orang luar dianggap mempunyai notis konstruktif ke atas kandungan artikel sebuah syarikat. Di mana sesuatu urusan ejen-ejen syarikat adalah jelas diluar kuasanya seperti yang dinyatakan di dalam artikel, seseorang orang luar akan dianggap mempunyai notis konstruktif berkenaan ketiadaan kuasa tersebut. Fakta bahawa beliau tidak membaca artikel berkenaan adalah tidak material. Urusan sedemikian walaupun bukan *ultra vires* di bawah seksyen 20 akan menjadi boleh batal di atas pilihan syarikat itu di bawah kaedah-kaedah ejensi. Namun demikian di mana urusan itu nampaknya mematuhi artikel yang didaftarkan tetapi terdapat salahaturan dalaman ('internal irregularities'), seseorang orang luar akan dilindungi oleh

⁴⁰*Ibid* di ms 63.

Kaedah di dalam *Royal British Bank v Turquand*.⁴¹ Beliau tidak dianggap mempunyai notis konstruktif berkenaan salahaturan-salahaturan di dalam pengurusan dalaman. Di dalam *Public Bank v Metro Construction Sdn Bhd* perbuatan lembaga dalam mewujudkan caj-caj tersebut adalah secara *prima facie* di dalam bidangkuasa mereka di bawah artikel. Fakta bahawa mereka tidak melakukannya 'untuk tujuan syarikat' tidak boleh diketahui daripada artikel yang telah didaftarkan dan ia adalah suatu salahaturan dalaman yang tidak menyentuh hak Bank kecuali jika ia mempunyai notis mengenainya. Sekiranya Bank itu mempunyai notis bahawa ejen-ejen atau organ-organ syarikat itu menyalahgunakan kuasa mereka, seksyen 20 tidak akan melindunginya kerana seksyen 20 hanya menghalang syarikat itu daripada menimbulkan pembelaan *ultra vires*. Seksyen itu tidak menghalang sebuah syarikat daripada menimbulkan pembelaan bahawa ejen-ejen atau organ-organ syarikat itu telah melampaui kuasa mereka dengan pengetahuan orang luar itu. Satu lagi soalan yang timbul adalah sama ada seseorang luar dilindungi jika ia mempunyai pengetahuan sebenar bahawa urusan yang dicadangkan oleh sebuah syarikat melanggar fasal objeknya. Perkara ini sudah pun disentuh sebelum ini.

Satu lagi kes yang faktanya lebih kurang sama dengan kes *Public Bank Bhd* ialah *Executive Aids Sdn Bhd v Kuala Lumpur Finance Bhd*.⁴² Di dalam kes *Executive Aids Sdn Bhd E Bhd* (plaintif) telah mencagarkan tanahnya sebagai sekuriti untuk suatu pinjaman yang telah diberi oleh K Finance Bhd (defendan) kepada sebuah syarikat lain, R Bhd. E Bhd dan R Bhd bukan merupakan syarikat yang mempunyai pertalian, walaupun mereka mempunyai beberapa orang pemegang syer dan pengarah yang sama. Adalah jelas bahawa pinjaman itu bukanlah untuk faedah E Bhd. Dakwaan dibuat bahawa seorang pengarah K Finance Bhd, bernama W, mempunyai pengetahuan bahawa pada masa pinjaman itu sedang diatur, pinjaman itu bukanlah untuk faedah E Bhd tetapi untuk faedah pihak lain. Hujah telah dibuat dihadapan Hakim Lim Beng Choon bahawa caj ke atas tanah yang berkenaan adalah *ultra vires* dan batal. Hujah juga telah dibuat bahawa

⁴¹(1856) 6E&B327; [1843-60] All ER Rep. 460.

⁴²[1992] 1 MLJ 89.

caj itu batal kerana K Finance mempunyai pengetahuan melalui W, bahawa urusan tersebut bukan untuk faedah E Bhd. Berkenaan bujah yang caj tersebut adalah *ultra vires*, hakim telah memutuskan bahawa apabila fasal objek di dalam memorandum E Bhd diteliti ia membenarkan E Bhd untuk mencagar hartanya sebagai sekuriti untuk suatu pinjaman kepada R Bhd. Setelah merujuk kepada kes *Rolled Steel* dan *David Payne*, Hakim Lim Beng Choon berpendapat bahawa K Finance Bhd 'tidak perlu menyiasat sama ada plaintif [E Bhd] telah menyalahgunakan pinjaman itu.'⁴³ Hakim telah menyatakan,⁴⁴

Lagipun defendan, sejauh mana fasal objek adalah berkaitan, tidak diberikan notis, dengan adanya suatu keperluan bertulis bahawa kuasa membuat pinjaman hanya boleh digunakan untuk tujuan perniagaan syarikat itu.

Pada pendapat hakim, seksyen 20 akan menjadikan caj tersebut sah. Hakim juga memutuskan bahawa K Finance Bhd tidak boleh dikatakan mempunyai notis mengenai fakta bahawa caj tersebut bukan untuk faedah E Bhd. Apa-apa pengetahuan yang diperolehi oleh W telah diperolehinya di dalam kedudukan peribadinya dan tidak terdapat keterangan bahawa beliau telah mendedahkannya kepada Lembaga K Finance Bhd.

(ii) Seksyen 20(2)(a)

Walaupun seksyen 20(1) telah mengenyepikan perangkap *ultra vires* untuk orang luar yang berurusan dengan sesebuah syarikat, namun, beberapa kesan doktrin Common Law itu masih wujud di Malaysia. Seperti akan dinyatakan selepas ini, seksyen 20(2) membenarkan

⁴³*Ibid* di ms 97.

⁴⁴*Ibid*.

beberapa orang tertentu dalam keadaan-keadaan tertentu menimbulkan *ultra vires* sebagai suatu alasan dalam tindakan mereka.⁴⁵

Pertama, di bawah seksyen 20(2)(a), seorang ahli syarikat itu atau pemegang debentur yang dicagarkan dengan suatu caj terapung yang dikeluarkan oleh syarikat itu atau pemegang amanah untuk pemegang-pemegang debentur tersebut boleh bergantung kepada doktrin *ultra vires* di dalam apa-apa tindakan terhadap syarikat untuk menghalang perlakuan apa-apa perbuatan atau perbuatan-perbuatan atau pemindahan apa-apa harta kepada atau oleh syarikat.

Berkenaan seorang ahli, seksyen 20(2)(a) mengekalkan kaedah Common Law bahawa seorang ahli boleh mendakwa untuk menghalang suatu perbuatan *ultra vires*. Pemberian hak yang serupa kepada seorang pemegang debentur di bawah suatu caj terapung adalah penting dan mungkin suatu pengiktirafan kepada kelemahan cagaran mereka.

Seksyen 20(2)(a) membenarkan orang-orang yang dinyatakan di atas untuk memulakan tindakan hanya terhadap syarikat sahaja untuk menghalang sesuatu urusan *ultra vires*. Ia tidak membenarkan orang-orang tersebut memulakan tindakan secara langsung terhadap seorang pihak ketiga untuk mendapatkan pemulihan terhadap pihak ketiga itu atas alasan yang sesuatu urusan itu adalah *ultra vires*. Perkara ini telah ditekankan di dalam kes *Hawkesbury Development Corporation Ltd v Landmark Finance Pty Bhd*⁴⁶ yang telah dibincang sebelum ini.

Perkataan-perkataan 'untuk menahan daripada membuat . . .' menunjukkan bahawa seksyen 20(2)(a) tidak terpakai di mana sesuatu perbuatan telah dilakukan dengan sepenuhnya, misalnya, sesuatu pemindahan milik telahpun dilakukan atau di mana suatu kontrak telahpun dilaksanakan. Hak untuk menghalang hanya timbul sekiranya urusan itu masih eksekutori, iaitu belum disempurnakan. Kedudukan di Malaysia harus dibezakan daripada kedudukan di bawah perkembangan di England yang telah disentuh di dalam bahagian (b) makalah ini. Di bawah seksyen 35(2) Akta Inggeris tindakan untuk

⁴⁵Hanya orang-orang yang disebutkan dalam seksyen 20(2) boleh menimbulkannya. Orang luar atau syarikat tidak berhak berbuat demikian: *Pamaron Holdings Sdn Bhd v Ganda Holdings Bhd* (1988) 1 MSCLC 90, 165.

⁴⁶*Supra* n 34.

menghalang suatu perbuatan syarikat yang melanggar objek-objeknya tidak boleh diambil jika suatu obligasi disisi undang-undang telahpun timbul.

Tindakan yang dimulakan di bawah seksyen 20(2)(a) oleh orang-orang yang dinyatakan dalam peruntukan itu, boleh menjejaskan hak pihak ketiga, misalnya di mana pihak ketiga telah memasuki suatu kontrak dengan syarikat itu dan sedang mengharapkan supaya kontrak itu dilaksanakan. Di dalam keadaan sedemikian, adalah wajar untuk pemohon yang ingin mendapat pemulihan di bawah seksyen 20(2)(a) memasukkan pihak ketiga tersebut sebagai defendan bersama. Gabungan sedemikian adalah penting di mana pemulihan di bawah seksyen 20(3) menjadi relevan (akan dibincangkan kemudian).

(iii) Seksyen 20(2)(b)

Seksyen 20(1) telah menghapuskan perangkap *ultra vires* di mana pihak ketiga adalah berkenaan. Tetapi di bawah seksyen 20(2)(b) *ultra vires* masih relevan berkaitan dengan hubungan dalaman di antara syarikat dan pegawai-pegawainya. Di bawah seksyen 20(2)(b) syarikat atau seorang ahli boleh bergantung kepada *ultra vires* di dalam suatu tindakan yang diambil terhadap pegawai atau bekas pegawai syarikat itu. Tindakan itu diambil kerana pegawai tersebut telah menyebabkan syarikat itu bertindak di luar keupayaannya.

Hak seorang ahli untuk mendakwa di atas alasan *ultra vires* telah diiktiraf di Common Law sebagai suatu pengecualian kepada Kaedah *Foss v Harbottle*.⁴⁷ Kaedah *Foss v Harbottle*, pada amnya, menghalang seorang ahli daripada mendakwa syarikat untuk kesalahan-kesalahan yang telah dilakukan oleh pegawai-pegawainya, di mana majoriti ahli boleh mengesahkan perbuatan salah tersebut. Kaedah itu tidak terpakai kepada perbuatan *ultra vires* oleh pegawai-pegawai tersebut kerana di Common Law, ahli-ahli tidak boleh mengesahkan sesuatu perbuatan

⁴⁷(1843) 2 Hare 461.

yang *ultra vires*. Seksyen 20(2)(b) mengesahkan hak ahli itu untuk mendakwa pegawai-pegawai syarikat di atas alasan *ultra vires*. Suatu persoalan yang relevan adalah sama ada tindakan ahli-ahli itu boleh menjadi satu tindakan peribadi di dalam nama ahli itu sendiri, atau sama ada ia terpaksa memulakan suatu tindakan derivatif ('derivative') bagi pihak syarikat dengan memasukkan syarikat sebagai defendan bersama. Persoalan ini adalah penting kerana tindakan seorang ahli boleh jadi untuk mendapatkan pampasan bagi syarikat itu. Di dalam *Smith v Croft (No 2)*⁴⁸ (suatu kes Common Law) Hakim Knox berpendapat bahawa sekiranya pampasan dipohon untuk syarikat, maka tindakan ahli itu hendaklah suatu tindakan derivatif. Adalah dihujahkan bahawa ini adalah pendapat yang betul dan patut terpakai di Malaysia di mana seorang ahli ingin mendakwa dengan bergantung kepada seksyen 20(2)(b) bagi tujuan mendapat pemulihan untuk syarikat.

Telah diperhatikan sebelum ini bahawa, di bawah pembaharuan di England yang diperkenalkan oleh Companies Act 1989, 'pengarah-pengarah atau lain-lain orang' boleh terlepas daripada tanggungan untuk perbuatan-perbuatan *ultra vires* sekiranya mereka dilepaskan melalui satu resolusi khas. Tiada peruntukan yang serupa wujud di dalam Akta Syarikat 1965 di Malaysia.

(iv) Seksyen 20(2)(c)

Seksyen ini memperuntukkan bahawa ketakupayaan atau ketiadaan kuasa oleh syarikat boleh digunakan oleh Menteri untuk menggulung syarikat yang berkenaan. Peruntukan ini tidak patut dibaca sebagai membawa maksud bahawa *ultra vires* sebagai suatu alasan untuk menggulung sesebuah syarikat hanya boleh digunakan oleh Menteri. Tindakan *ultra vires* sesebuah syarikat juga boleh memberi kepada seorang ahli suatu alasan untuk menggulung syarikat dalam keadaan mana ahli itu mengasaskan petisyennya atas prinsip 'adil dan berekuiti' di dalam seksyen 218(1)(i). Satu kes yang relevan adalah *Re Tivoli*

⁴⁸[1988] Ch 114, (1987) 3 All ER 909.

*Freeholds Ltd*⁴⁹ Di dalam kes ini sebuah syarikat telah ditubuh untuk menjalankan satu perniagaan hiburan tetapi kemudiannya telah menggunakan sebahagian besar asetnya untuk suatu tujuan lain. Menhennit J dalam memutuskan bahawa syarikat itu boleh digulung di bawah kaedah 'adil dan berekuiti' tersebut menyatakan

Telah diakui bahawa ia boleh menjadi adil dan berekuiti untuk menggulung sesebuah syarikat jika syarikat itu melakukan tindakan-tindakan yang keseluruhannya terkeluar daripada apa yang boleh dianggap sebagai di dalam niat am dan kefahaman ahli-ahli semasa mereka menjadi ahli ...

(v) Seksyen 20(3)

Telah dinyatakan bahawa di bawah seksyen 20(2)(a), orang-orang yang disebut di dalam seksyen tersebut boleh memohon untuk menghalang suatu perbuatan, pemindahhakan atau pemindahan yang *ultra vires*, yang akan atau sedang dilakukan. Sekiranya mahkamah memberikan satu perintah untuk menghalang perbuatan tersebut, perintah itu boleh mengakibatkan kesan buruk ke atas pihak yang satu lagi kepada urusan tersebut. Di dalam keadaan sedemikian seksyen 20(3) cuba untuk melindungi pihak lain itu dan untuk mencapai keadilan di antara syarikat dan pihak lain tersebut.⁵⁰ Ia memberikan mahkamah kuasa yang luas untuk memberi pemulihan kepada pihak lain itu. Sekiranya tidak, kesan seksyen 20 yang mengesahkan suatu urusan *ultra vires* di antara sebuah syarikat dan orang luar tidak akan bermakna.

Pemulihan di bawah seksyen 20(3) hanya menjadi relevan jika pihak luar itu telah memperolehi hak di sisi undang-undang terhadap syarikat di bawah suatu kontrak tetapi obligasi yang terlibat masih berbentuk eksekutori dan belum dilaksanakan. Jika pihak luar itu telah memperolehi hak di sisi undang-undang, pihak luar hendaklah

⁴⁹[1972] VR 445.

⁵⁰Kesan seksyen 20(3) telah dibincangkan oleh Hakim Street dalam kes *Hawkesbury Development Co Ltd v Landmark Finance Pty Ltd* [1969] 2 NSW 782.

dimasukkan sebagai suatu pihak kepada mana-mana prosiding yang dimulakan oleh orang-orang yang dinyatakan di bawah seksyen 20(2)(a). Jika pihak luar itu tidak dimasukkan sebagai pihak kepada tindakan itu, ia boleh memohon untuk mencelah di bawah A. 15 k. 6(2)(b)(ii) Kaedah Mahkamah Tinggi 1980. Sememangnya A. 15 k. 6(2)(b)(ii) memberi kuasa kepada mahkamah untuk menambah suatu pihak dengan pilihan mahkamah sendiri dan sebuah mahkamah akan menggunakan peruntukan ini sekiranya ia memerlukan pihak luar itu menjadi suatu pihak kepada tindakan dihadapannya untuk tujuan pemulihan di bawah seksyen 20(3).

Mengenai bentuk pemulihan pula, seksyen 20(3) memberikan kuasa yang luas kepada mahkamah. Sekiranya mahkamah berpendapat ianya adil dan berekuiti, mahkamah boleh mengenyepikan dan menghalang pelaksanaan kontrak itu. Sebaliknya mahkamah juga boleh enggan untuk campurtangan, justeru itu membenarkan pelaksanaan kontrak itu diteruskan. Jika mahkamah mengenyepikan dan menghalang pelaksanaan kontrak itu, ini boleh mengakibatkan kerugian atau kerosakan kepada pihak yang satu lagi atau kepada syarikat. Di dalam keadaan sedemikian, mahkamah boleh memerintahkan pampasan untuk pihak yang telah mengalami kerugian. Seksyen 20(3) secara spesifik menyatakan bahawa keuntungan yang dijangkakan akan diperolehi daripada pelaksanaan kontrak tersebut tidak boleh diberikan sebagai suatu kerugian atau kerosakan yang dialami.

(d) Perkembangan di Australia

Telahpun dinyatakan sebelum ini bahawa Akta Malaysia, iaitu Akta Syarikat 1965, telah digubalkan dengan menggunakan Akta Australia, Uniform Companies Act 1961 sebagai modelnya. Seksyen 20 Akta Syarikat Malaysia 1965 adalah seksyen 20 Uniform Companies Act 1961. Seksyen 20 tidak wujud lagi di Australia dan beberapa pembaharuan telah berlaku sejak 1984. Antara 1961 dan 1989 beberapa perkembangan telah berlaku di Australia sehingga wujudnya pada 1990 suatu undang-undang statut yang baru yang dirujuk sebagai 'The

Corporations Law'.⁵¹ Dalam perkembangan perundangan ini suatu peristiwa yang amat penting telah berlaku di Australia pada tahun 1983. Undang-Undang telah diluluskan untuk menghapuskan pemakaian doktrin *ultra vires* kepada sebuah syarikat dan memberikan keupayaan yang penuh kepada semua syarikat mulai 1hb Januari 1984.⁵² Peruntukan yang berkuatkuasa pada masa ini mengenai perkara ini didapati dalam Corporations Law dan seksyen-seksyen yang dirujukkan sesudah ini adalah seksyen-seksyen statut tersebut. Seksyen 161 memberi kepada sebuah syarikat keupayaan orang sebenar ('natural person'). Ini berdasarkan niat perundangan baru untuk menghapuskan doktrin *ultra vires*, seperti dinyatakan dalam S. 160(a). Oleh kerana sebuah syarikat memerlukan kuasa khas yang seorang benar tidak miliki atau punyai (contohnya untuk memberi caj terapung) seksyen 161 menyenaraikan dan memberikan beberapa kuasa khas kepada sebuah syarikat. Akibat seksyen 117(2) sebuah syarikat mempunyai pilihan sama ada ia ingin menyatakan objeknya dalam memorandumnya. Tertakluk kepada pengecualian-pengecualian tertentu (contohnya sebuah syarikat yang ingin meninggalkan perkataan 'Ltd' daripada namanya) sebuah syarikat tidak mempunyai obligasi di sisi undang-undang untuk mengadakan suatu fasal objek dalam memorandumnya. Seksyen 161(2) menerangkan bahawa kedudukan orang luar tidak terjejas sungguhpun sebuah syarikat mempunyai suatu fasal objek atau had-had atau halangan-halangan nyata berkenaan pelaksanaan kuasa-kuasanya. Mengikut seksyen 161(3) fakta bahawa suatu perbuatan syarikat bukan bagi kepentingan syarikat itu tidak menjejaskan keupayaan-keupayaan syarikat di sisi undang-undang untuk melakukan perbuatan itu.

Sungguhpun perubahan baru ini menghapuskan doktrin *ultra vires* dan menghalang pemakaian doktrin itu untuk mencabar urusan dengan orang luar ia tidak bertujuan untuk mengubah kewajipan organ-organ atau ejen-ejen syarikat untuk mematuhi 'perlembagaan syarikat berkaitan

⁵¹Untuk butir-butir perkembangan ini dan latarbelakang "The Corporations Law", lihat *Ford & Austin's Principles of Corporations Law*, Ed ke 7 ms 44-53.

⁵²Perundangan yang berkenaan dibincangkan dalam Gates, "Recent Changes to Corporate Capacity and Agency" (1985) 15 Fed L Rev 206.

dengan objek-objek dan kuasa-kuasa syarikat.' Kewajipan ini adalah nyata daripada seksyen 160(b). Tambahan pula seksyen 162(1) menyatakan bahawa perlembagaan sebuah syarikat boleh mengandungi suatu had nyata ('express restriction') atau suatu larangan nyata ('express prohibition') berkenaan pelaksanaan suatu kuasa syarikat itu.⁵³ Di bawah seksyen 162(2) suatu fasal objek (jika ada) dalam memorandum bertindak sebagai suatu had nyata berkenaan pelaksanaan kuasa oleh organ-organ atau ejen-ejen syarikat sungguhpun fasal itu tidak melibatkan keupayaan syarikat dan kesahan urusan-urusan dengan orang luar. Jika sebuah syarikat tidak mematuhi had-had atau larangan-larangan nyata atau objek-objeknya (jika ada) maka syarikat itu melanggar seksyen 162(2). Seorang pegawai yang tidak mematuhi had-had atau larangan-larangan atau objek-objek itu akan melanggar seksyen 162(3). Seksyen 162(4), (5) dan (6) menerangkan bahawa pelanggaran seksyen-seksyen 162(2) dan (3) tidak mewujudkan suatu kesalahan jenayah atau menjadikan tindakan itu batal. Namun demikian, ini tidak bermaksud bahawa pelanggaran seksyen-seksyen 162(2) dan (3) tidak penting. Mengikut seksyen 162(7) pelanggaran itu boleh ditegaskan atau dibangkitkan dalam keadaan-keadaan yang disebutkan dalam seksyen tersebut. Antara keadaan-keadaan yang disebutkan dalam seksyen 162(7) ialah suatu permohonan untuk mendapat suatu injunksi di bawah seksyen 1324(1) untuk menghalang syarikat itu daripada 'memasuki suatu perjanjian'. Pihak-pihak yang boleh memohon (seperti dinyatakan oleh seksyen 1324(1) adalah Australian Securities Commission atau 'seseorang yang kepentingannya telah, sedang atau akan dijejaskan.' Oleh demikian seorang ahli boleh memohon untuk menghalang satu perjanjian yang dicadangkan yang akan bercanggah dengan suatu had atau larangan yang nyata atau bercanggah dengan suatu kenyataan mengenai objek-objek di dalam memorandum syarikat. Pelanggaran itu juga boleh dibangkitkan dalam tindakan oleh syarikat

⁵³Ini merujuk kepada had terhadap kuasa syarikat dalam perlembagaannya dan bukan kepada had terhadap kuasa pengarahnya. Dalam konteks ini lihat *Brick and Pipe Industries Ltd v Occidental Life Nominees Pty Ltd* (1991) 9 ACLC 324.

atau seorang ahli syarikat terhadap pegawai dan bekas pegawai syarikat (seksyen 162(7)(g)).

Secara ringkas Corporations Law dalam seksyen-seksyen 160(a), 161, 162(5)-(6) melindungi orang luar daripada had-had atau larangan-larangan berkenaan keupayaan sebuah syarikat dalam perlembagaannya. Tetapi pegawai-pegawai syarikat diwajibkan melalui seksyen 162(2) dan (3) mematuhi had-had atau larangan-larangan itu tetapi pemecahan kewajipan ini hanya boleh dibangkitkan dalam keadaan-keadaan yang disebutkan dalam seksyen 162(7). Seperti dinyatakan dalam *ANZ Executors & Trustee Company Ltd v Quintex Australia Ltd*⁵⁴ seksyen-seksyen 161 dan 162 tidak mengeneppikan 'prinsip utama bahawa kuasa syarikat dan wang syarikat boleh digunakan hanya untuk tujuan-tujuan syarikat.'⁵⁵

Akhirnya seksyen 164, pada amnya, menghapuskan doktrin notis konstruktif bagi orang-orang luar yang berurusan dengan sebuah syarikat. Contohnya seksyen 164(3) memperuntukkan bahawa orang luar adalah berhak menganggapkan bahawa pada setiap masa, syarikat yang berkenaan telah mematuhi memorandum dan artikelya. Walau bagaimanapun perlindungan ini tidak wujud dalam keadaan-keadaan yang disebutkan dalam seksyen 164(4). Contohnya orang luar yang mempunyai pengetahuan sebenar ('actual knowledge') bahawa perlembagaan syarikat tidak dipatuhi tidak akan dilindungi.

(e) Kesimpulan

Doktrin *ultra vires* yang terpakai kepada syarikat-syarikat telah berkembang di dalam abad ke sembilan belas oleh suatu badan kehakiman yang sangat berwaspada bagi melindungi pelabur-pelabur dan pemberi-pemberi kredit kepada sebuah syarikat. Adalah diragui sama ada doktrin ini sebenarnya telah mencapai tujuan-tujuan itu. Doktrin itu tidak pernah popular di dalam dunia perniagaan dan pelbagai cara yang cerdik digubal oleh peguam-peguam untuk mengekangnya.

⁵⁴(1990) 8 ACLC 980.

⁵⁵*Ibid.*, ms 988-989.

Perubahan statutori sejak tahun-tahun kebelakangan ini telah cuba untuk melindungi orang luar dan menghalang syarikat-syarikat menggunakan doktrin itu untuk mengelak daripada tanggungan yang timbul akibat urusan-urusan yang dimasuki bagi pihak mereka. Di Australia, pembaharuan statutori telah sampai ke tahap memberikan status orang sebenar ('natural person') kepada sesebuah syarikat.

— Dalam tahun 1965 Malaysia telah menerima pakai seksyen 20 Uniform Companies Act 1961 di Australia sebagai peruntukannya untuk melindungi orang luar daripada doktrin *ultra vires*. Seksyen 20(1) adalah peningkatan yang penting ke atas keadaan Common Law tetapi sama ada ia memberi perlindungan yang sempurna boleh dipersoalkan. Seksyen 20(2)(a) masih membolehkan *ultra vires* dibangkitkan untuk menghampakan seorang luar walaupun suatu perhubungan yang mengikat di sisi undang-undang telah wujud di antara beliau dengan syarikat.

— Tidak terdapat apa-apa yang menunjukkan sama ada Malaysia akan menerima pakai sebarang daripada pembaharuan yang diperkenalkan di Australia dalam tahun 1983 atau di England dalam tahun 1989. Sebahagian daripada pembaharuan ini sesuai dipertimbangkan, terutamanya yang berkenaan notis konstruktif dan kuasa ejen-ejen syarikat. Penerimaan pakai pembaharuan-pembaharuan ini boleh menjelaskan lagi kedudukan undang-undang di Malaysia.

P. Balan* dan Talat Mahmood bin Abdul Rashid**

* Profesor

** Profesor Madya
Fakulti Undang-Undang
Universiti Malaya